

РЕШЕНИЕ

№ 529

гр. Благоевград, 03.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ЧЕТВЪРТИ ВЪЗЗИВЕН
ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в публично заседание на осми септември през
две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Николай Грънчаров
Членове: Владимир Ковачев
Атанас Иванов

при участието на секретаря Катерина Пелтекова
като разгледа докладваното от Атанас Иванов Въззивно гражданско дело №
20221200500539 по описа за 2022 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е въззивно и е образувано по жалба, подадена от В. М.,
ЕГН *****, чрез особения представител адв. Г. К., срещу решение №
8043/ 27.05.2022 г., пост. по гр. д. № 501/ 2021 г. по описа на РС - Петрич, с
искане за отмяна на решението.

Навежда се възражение, че съдебното решение е постановено при
съществени нарушения на съдопроизводствените правила, тъй като
първоинстанционния съдът се е ограничил до твърдения и просто изложение
на обстоятелства, без да достига до доводите си, изхождайки от конкретни
съображения по процесуалните действия на страните и събрания
доказателствен материал.

Навежда се, че е неправилен извода на съда, че следва да се присъди
възнаградителна лихва. Поддържа, че първоинстанционният съд неправилно
е тълкувал целта на възнаградителната лихва, прилагайки правните
последиви от нея към хипотезата, намираща място в настоящия казус, тъй
като възнаградителната лихва няма за цел да бъде приложена извън
установената от законодателя хипотеза, регламентирана в чл. 102 ЗЗД, чл. 240
ЗЗД и в член 294 ТЗ. Ведно с това възнаградителна лихва и неустойка не
могат да съществуват в съвкупност. Навежда се, че нито в ОУ на ищеца, нито
в лизинговия договор, сключен между ищеца и ответникът фигурират клаузи

за неустойка, нито нейният размер. В действителност между страните не е била уговорен размер на неустойка, както е посочено в мотивите на първоинстанционния съд. Тя се дължи само, ако е била уговорена писмено, респ. е посочена в договора или ОУ, като наред с това бъде посочена и нейния процент. Целта на това е страните по договора да бъдат наясно с какъв способ за изчисляване следва да се ползват при евентуалното възникване на щети по отношение на някоя от страните, най-вече за лизингодателя. Законът повелява, че при наемно правоотношение или покупко - продажба на движима вещ следва да се начисли неустойка или възнаградителна лихва, но не следва да бъдат начислени и двете, като това би следвало да се яви аномалия. Същото се явява и за неустойката за забава, с оглед на факта, че такава не е посочена и изчислена в ОУ или в договора. Поддържа се, че първостепенният съд не е коментирал в мотивите си, с помощта на които е стигнал до извода, че е налице основание да осъди ответника да заплати претендираните от ищеца разходи за данъчни задължения в размер на 266,72 лева, както и претендираните застрахователни премии в размер на 688,42 лева. Поддържа, че същите са били заплатени от ответника още при сключването на договора, както и претендираните разходи за заплатени застрахователни премии в размер на 688, 42 лева, поради което те не са дължими от ответника с оглед на тяхното погасяване.

Прави се искане пред въззивният съд за отмяна на решение № 8043/27.05.2022 г., пост. по гр. д. № 501/ 2021 г. по описа на РС - Петрич, като бъдат отхвърлени предявените искове.

Във въззивната жалба не се правят искания за събиране на нови доказателства при въззивната проверка, като се иска присъждане на сторените при второинстанционната проверка разходи.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК, не е постъпил отговор по въззивната жалба от въззиваемата страна.

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 от ГПК и отговаря на изискванията на чл. 260 и чл. 261 от ГПК, поради което е процесуално допустимо.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 от ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият състав на Окръжен съд - Благоевград, ГО, IV въззивен, счита, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо.

Производството пред РС – Благоевград е образувано по иск, предявен от „А. Ф.“ Е., ЕИК *, **против В. М., ЕГН *******, **относно съществуването на задължения на последния към първото**, включени в предметния обхват на Заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК с № 9478/20.11.2020 г. и Заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК с № 9479/20.11.2020 г., издадени по ч. гр. д. № 1209/20 г. на Районен съд - гр. Петрич, **и касаещи:** 1.) Заплащането на следните суми: **5 877,83 лв.** - главница, представляваща сбора от неплатените лизингови вноски, дължими за периода 12.12.2018 г. - 12.04.2020

г., по Договор за финансов лизинг със задължително придобиване на собствеността с № * от 25.04.2018 г., ведно с общи условия (ОУ) към него, сключен между „А. Ф.“ Е. (с предишно търговско наименование „М. Б.“ О.), действащо в качеството му на лизингодател, и В. М., действащ като лизингополучател, който договор се отнася до лек автомобил марка „V.“, модел „Т.“, с рег. № *** и с рама № *, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК - 19.11.2020 г., до погасяването; **1 896,10 лв.** - възнаградителна лихва по лизинга, дължима за периода 12.12.2018 г. 12.04.2020 г.; **270,69 лв.** - мораторна неустойка по договора, начислена поради забавата в плащанията на лизинговите вноски, за периода 12.12.2018 г. - 12.04.2020 г.; **266,72 лв.** - разходи за данъка на лизингованото моторно превозно средство за 2018 г., 2019 г. и 2020 г., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК - 19.11.2020 г., до погасяването, и **688,42 лв.** - разходи за сключени застраховки „Гражданска отговорност“ по отношение на процесния автомобил, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК - 19.11.2020 г., до погасяването.

Поддържа се в исковата молба, че са изпълнени изискванията за уважаване на така предявените икове и претендира съдебни разноски.

Ответникът се представлява от особен представител по чл. 47, ал. 6 ГПК - адв. Г. А. К. от Адвокатска колегия - гр. Благоевград. Последната оспорва ищцовите претенции, излагайки доводи, че: институтът на възнаградителната лихва не се прилага към лизинговите договори; липсва надлежна уговорка за заплащане на мораторна неустойка от страна на лизингополучателя; данъчните и застрахователните разходи са били заплатени от самия ответник.

След като съобрази доводите на страните и извърши преценка на събраните доказателства съдът приема за установена следната фактическа страна на спора, както и правна страна:

Между ищеца (като лизингодател) и ответника (като лизингодател) е бил сключен соченият договор за финансов лизинг, отнасящ се до горепосоченото превозно средство, за срок от 24 месеца. Към тази сделка са били подписани погасителен план и общи условия (ОУ), даващи допълнителна регламентация на правоотношението. Основните задължения на лизингодателя са били насочени към закупуването на лизингованата вещ и предоставянето ѝ за ползване на лизингополучателя, което е било сторено от първия на 25.04.2018 г. Основните насрещни задължения на ответника се изразяват в заплащането на уговорените лизингови вноски, съобразно погасителния план, които включват главница, обхващаща стойността на лизинговия актив (9 500 лв.), и възнаградителна лихва (3 367,71 лв.), формираща печалбата на лизингодателя (т. 7.1 от ОУ); данъка за превозното средство и разходите по застраховането му, (8.6 от ОУ), а ако те бъдат заплатени от лизингодателя, да ги възстанови на същия (т. 8.7.4 и т. 8.7.5 от ОУ); мораторна неустойка, ако бъде допусната забава в погасяването на паричните задължения, определена на базата на законната лихва върху

неплатената сума, за периода на забавата (т. 15.1 от ОУ) и връщането на лизинговия актив, ако при прекратяването на сделката има неизпълнени други задължения, защото тогава не е възможно придобиването на собствеността върху него (т. 14.1 от ОУ).

Последното плащане на задълженията на лизингополучателя е било сторено на 08.01.2020 г., след което обслужването на дълга е било преустановено.

Към настоящия момент като неплатени остават лизинговите вноски, дължими за периода 12.12.2018 г. - 12.04.2020 г., чийто сбор е 5 877,83 лв.; вноските за възнаградителната лихва, касаещи същия времеви отрязък, сборът от които е 1 896,10 лв. и разходите за данъка на лизингования лек автомобил за 2018 г., за 2019 г. и за 2020 г., които възлизат на 352,93 лв. и са били платени от лизингодателя.

В счетоводството на ищцовото дружество са начислени за плащане от ответната страна и разноски за застраховане на моторното превозно средство по застраховка „Гражданска отговорност“, на обща стойност от 753,96 лв. Липсват обаче както счетоводни, така и документални данни за сключването на застрахователни договори от визириания вид и за заплащане на застрахователни премии по тях.

Предвид забавата, допусната от страна на лизингополучателя, размерът на мораторната неустойка за период (12.12.2008 г. - 12.04.2020 г.) се равнява на 277,46 лв..

Основанието на претенцията, насочена към притезанието за възнаградителната лихва, е в чл. 422, ал. 1 във вр. с чл. 415, ал. 4 ГПК във вр. с чл. 9, ал. 1 ЗЗД, като дължимостта ѝ е обусловена от: 1/ уговорка, постигната в рамките на лизинговата сделка, за дължимост от лизингополучателя на възнаградителна лихва в определен размер; 2/ настъпване на падежа за нейното плащане и 3/ непогасяване на вземането за този вид лихва.

Регламентацията на исковете, отнасящи се до вземанията за застрахователните и данъчните разходи на лизингованото моторно превозно средство, е в чл. 422, ал. 1 във вр. с чл. 415, ал. 4 ГПК във вр. с чл. 342, ал. 2 във вр. с 345, ал. 1 ТЗ във вр. с чл. 232, ал. 2, предл. 2 ЗЗД. Фактическият състав, имащ правопораждащ ефект спрямо тях, обхваща: 1/ договорна клауза, предвиждаща задължение за лизингополучателя да възстанови на лизингодателя визирираните разходи; 2/ реалното им извършване от последния в конкретен размер и 3/ неизпълнение на това задължение от ответника.

В процеса ответникът не проведе доказване, че е платил процесните суми, с оглед възложената му доказателствена тежест. Възраженията на особения представител на ответника, че възнаградителната лихва като правна фигура не била приложима към лизинговия договор са неотносими към спора. Няма съмнение, че финансовият лизинг е възмездна сделка (чл. 342, ал. 2 ТЗ). В случая уговорките между страните за т. нар. „възнаградителна лихва“ всъщност се отнасят до възнаграждението на лизингодателя, тъй като главницата включва цената, по която той е придобил лизинговия актив от третото лице, за да го предостави за ползване на лизингополучателя. Липсата на доказателства, че ищецът е направил разходите за застраховането по застраховка на „Гражданска отговорност“ на автомобила, който е отдал на

ответника под лизинг, прави неоснователна претенцията за същите.

В този смисъл, възражението във въззивната жалба са неоснователни.

По изложените съображения и поради съвпадение на крайните изводи на въззивната инстанция и тези на районния съд атакуваното решение следва да се потвърди изцяло.

Не е налице нарушение на императивни материални и процесуални норми. Решението е и правилно. Изводите на двете инстанции съвпадат. Въззивният съд възприема фактическите и правни констатации в обжалваното решение, срещу които се възразява в жалбата. Оплакванията в жалбата не намират опора в закона и на събраните доказателства.

Релевантните за казуса факти са изяснени от Районен съд - Петрич. Опирайки се на тях, първата инстанция е формирала правилен правен извод за неоснователност на претенциите, с които е била сезирана.

В обобщение - не са налице основания за отмяна на обжалвания съдебен акт, който трябва да бъде потвърден.

С оглед обстоятелството, че въззивната жалба е неоснователна, то на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, на въззиваемия се следват разноски за адвокат в настоящата инстанция.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 271 от ГПК, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 8043/ 27.05.2022 г. по гр.д. № 501/ 2021 г. по описа на Районен съд – Петрич, в обжалваната му част.

ОСЪЖДА В. М., с постоянен адрес в с. Г., общ. П., ул. „Т.“ № *, ЕГН *****, да заплати на „А. Ф.“ Е. (с предишно търговско наименование „М. Б.“ О.), със седалище и адрес на управление в гр. С., бул. „Д...“ № *, ЕИК *, сумата в размер на 904.99 лв. (деветстотин и четири лева и 99 ст.), представляваща разноски за особен представител.

ОСЪЖДА В. М., с постоянен адрес в с. Г., общ. П., ул. „Т.“ № *, ЕГН *****, да заплати на по сметка на Окръжен съд – Благоевград, сумата в размер на 50.00 лв. (петдесет лева), представляваща държавна такса за производството.

Решението не подлежи на касационно обжалване пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____